

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 31/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosti Urbárskeho pozemkového spoločenstva Hybe, Hybe 519, zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Námestie sv. Egídia 11/6, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 15/2016 o nepripustení vstupu do konania vyhláseným na pojednávaní 13. apríla 2016 (Rvp 7599/2016), ako aj jeho rozsudkom č. k. 2 To 15/2016-503 z 13. apríla 2016 (Rvp 13958/2016) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti Urbárskeho pozemkového spoločenstva Hybe vedené pod sp. zn. Rvp 7599/2016 a sp. zn. Rvp 13958/2016 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 7599/2016.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. júna 2016 a 24. októbra 2016 doručené sťažnosti Urbárskeho pozemkového spoločenstva Hybe, Hybe 519 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 15/2016 o nepripustení vstupu do konania vyhláseným na pojednávaní 13. apríla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ako aj rozsudkom krajského súdu č. k. 2 To 15/2016-503 z 13. apríla 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Obe sťažnosti boli pridelené sudcom spravodajcom, ktorí sú podľa rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie 1. marca 2016 – 28. februára 2017 členmi tretieho senátu.

2. Ako vyplynulo zo sťažností doručených ústavnému súdu a ich príloh, Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v trestnej veci sp. zn. 2 T 72/2014 rozsudkom č. k. 2 T 72/2014 zo 14. decembra 2015 uznal obžalovaného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obžalovaný“), za vinného, že potom ako 1. apríla 2009 v Hybiach uzatvoril v zastúpení firmy [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], so sťažovateľom rámcovú kúpnu zmluvu č. 2/2009, predmetom ktorej bol odplatný prevod vlastníckeho práva k drevnej guľatine a vláknine, odobral od sťažovateľa predmet zmluvy v objemoch a časoch uvedených vo výroku rozsudku, faktúry č. 10100483, č. 10100550, č. 10100570, č. 10100611, č. 1010064 vystavené sťažovateľom neuhradil v lehote splatnosti a uvedený tovar ako predávajúci v mene spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorej bol konateľom a zároveň jediným spoločníkom, odpredal spoločnosti [REDAKOVANÉ], Rakúska republika, a to napriek vedomosti, že podľa čl. IV. rámcovej kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľom ako predávajúcim a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ako kupujúcim vlastnícke právo na tovar prechádza na kupujúceho až po úplnom zaplatení kúpnej ceny

predávajúcemu, čím svojím konaním spôsobil sťažovateľovi škodu 10 984,52 €, teda si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu, čím spáchal prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok a šesť mesiacov, ktorého výkon bol podmienene odložený na skúšobnú dobu vo výmere dvoch rokov a šiestich mesiacov. Sťažovateľa ako poškodeného rovnakým rozsudkom okresný súd s poukazom na § 288 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. V tejto časti rozhodnutie odvodnil tým, že *„z vykonaného mal preukázané, že poškodenému ako navrhovateľovi bolo v občianskom súdnom konaní priznané peňažné plnenie z predmetných faktúr za dodávku dreva, pričom na strane odporcu vystupoval subjekt [REDACTED] [REDACTED]“*.

3. Sťažovateľ podal proti tomuto výroku rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že okresný súd dospel k nesprávny skutkovým zisteniam, pretože nevzal do úvahy, že sťažovateľ nemôže vymôcť peňažné plnenie priznané mu rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 12 Cb 92/2011 proti [REDACTED] [REDACTED], pretože exekučné konanie vedené na podklade tohto rozsudku bolo zastavené pre nemajetnosť a v konkurznom konaní bola táto pohľadávka uspokojená iba do výšky 78,65 €, pričom všetky tieto skutkové okolnosti boli okresnému súdu známe z výpovede sťažovateľa v trestnom konaní. Peňažné prostriedky za drevo obžalovaný neodovzdal [REDACTED] [REDACTED], naopak, nechal si ich poukázať na bankový účet svojej spoločnosti [REDACTED]

4. Krajský súd napadnutým uznesením na pojednávaní uskutočnenom 13. apríla 2016 vyhlásil, že sťažovateľa podľa § 256 ods. 3 a 4 Trestného poriadku per analogiam z dôvodov § 46 ods. 4 Trestného poriadku nepripustil do konania v predmetnej veci a ďalej nemôže uplatňovať nárok na náhradu škody, lebo o nároku už bolo rozhodnuté.

5. Krajský súd ďalej napadnutým rozsudkom na tom istom pojednávaní podľa § 321 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade škody a podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa zamietol (výroky o vine obžalovaného a uloženom treste považoval za zákonné). Rozhodnutie odôvodnil tým, že o nároku sťažovateľa na náhradu škody bolo rozhodnuté v inom konaní, a preto mu nepatrilo právo podať návrh na náhradu škody proti obžalovanému. Je potom nerozhodné, či k uspokojeniu sťažovateľovi priznaného nároku došlo alebo nie a z akých dôvodov.

6. Sťažovateľ sťažnosti doručené ústavnému súdu pre porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením a rozsudkom krajského súdu odôvodnil tým, že tieto sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Krajský súd vylúčil sťažovateľa z konania s odôvodnením, že je osobou, ktorej práva poškodeného nepatria, keď o jeho nároku už bolo rozhodnuté v občianskom súdnom konaní. Krajský súd takto postupoval aj napriek tomu, že splnomocnený zástupca sťažovateľa na verejnom zasadnutí krajského súdu namietal, že obžalovaný a [REDACTED] [REDACTED] sú dve rozličné osoby, a zatiaľ čo voči [REDACTED] [REDACTED] sa domáhal v občianskom súdnom konaní zaplatenia faktúr, voči obžalovanému sa domáhal náhrady škody spôsobenej mu trestným činom (teda nejde o totožnosť subjektov ani právneho dôvodu). Poškodený má zásadne nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom (§ 287 ods. 1 Trestného poriadku). Sťažovateľovi vznikla škoda trestným činom odsúdeného, pretože mu faktúry za dodané drevo neboli uhradené v dôsledku trestného činu spáchaného odsúdeným a zároveň sa ich v dôsledku konania odsúdeného nepodarilo vymôcť, pretože peniaze za drevo si ponechal odsúdený (vo svojej spoločnosti [REDACTED]) a nepoukázal ich [REDACTED] [REDACTED]. Závery krajského súdu sú formalistické a nezohľadňujú materiálnu spravodlivosť a obsah škody. Iba to, že škoda bola dokazovaná v občianskom súdnom konaní aj v trestnom konaní rovnakými faktúrami, neodôvodňuje záver krajského súdu.

7. V petitoch podaných sťažnosťami preto sťažovateľ s ohľadom na uvedené žiada, aby ústavný súd vydal nálezy, v ktorých vysloví porušenie jeho v záhlaví tohto rozhodnutia

označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, ktoré ďalej zruší, predmetné veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná mu primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konaní.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 31a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku.

10. Podľa § 116 ods. 1 prvej vety Civilného sporového poriadku v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

11. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 116 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

12. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 7599/2016 a sp. zn. Rvp 13958/2016 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a krajského súdu, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2017